

de have ræsonneret som saa: Ja, det bliver saa smaa Afgifter, der komme derpaa, at det nok kan taales, at der bliver lagt en større aarlig Renteydelse paa disse Ejendomme, end man har paa de Ejendomme, hvor der er større Hartkornsafgifter. Men naar vi nu faa denne Ejendomsskyld, saa vil der jo ske en ganske betydelig Forrykkelse, idet disse Ejendomme jo saa blive ansatte og beskattede efter deres Værdi.

Nu skal jeg ikke springe over det, som er det væsentlige i det ny Forslag, nemlig Lovforslagets § 6, hvor der gives en meget stor Forbedring i Sammenligning med det, vi havde i Fjor i Landstingsforslaget, nemlig at Ejendomme under 3 Tdr. Hartkorn og under 24,000 Kr.s Vurderingssum ere fritagne for at betale større Afgifter, end de hidtil have ydet. Ja, det er en meget væsentlig Indrømmelse. Dog staar der, at det kun er gældende til 1ste Juli 1930. Jeg foreslaar, at dette Aaremaal bliver udstrakt lidt længere for at faa Retfærdigheden lidt større eller, om jeg saa maa sige, Uretfærdigheden lidt mindre. Men hvad jeg særlig vil sætte Fingeren paa der, er, at der i samme Stykke staar, at efter Ejerskifte eller efter Udstykning gives denne Indrømmelse ikke. Det er det Punkt, som jeg gerne vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, ligesom ogsaa det eventuelle Udvalg, at det maa blive taget under Overvejelse og blive fjernet, da det vil virke meget generende. Jeg kan heller ikke godt tro, at det skulde være et Principspørgsmaal af saadan Betydning, at det kunde lægge særlige Hindringer i Vejen for Skattelovens Gennemførelse i Rigsdagen. Det tror jeg neppe, og jeg har ogsaa det Haab, at den højtærede Minister, som har gjort sig saa stor Flid for at faa de værste Skavanker bort fra dette Loyforslag, ogsaa vil anstrenge sig for i Forening med det eventuelle Udvalg og Folketinget at faa dette Forhold noget ændret. Der er ogsaa et andet Punkt, som jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at nævne, det er dette, at Besætning og Inventar skulde tages med i Beregningen af Ejendomsværdien. Det vil jo ogsaa komme til at virke ikke ubetydeligt, særlig i Vestjylland, over for disse nyopdyrkede Ejendomme. Det skal jeg ikke videre brede mig over for ikke at opholde det høje Ting, da Tiden er saa langt fremrykket, og da der er flere ærede Talere, som allerede have berørt dette.

Det er mit Haab, ligesom det jo ogsaa er udtalt fra flere ærede Medlemmers

Side, at disse Skattelove kunne blive gennemførte i denne Samling. Jeg har ogsaa den Mening, at blive de gennemførte, saa blive vi ikke fri for denne Ejendomsskyld, som vi egentlig ere mindre glade ved der ude i Vestjylland. Det gøre vi neppe, og det har jo flere Grunde, blandt andet er det maaske noget begrundet i, at i Fjor, den Gang Landstinget kom frem med den geniale Ide, som de kaldte den om Hartkornsskatternes Afskrivning og en Ejendomsskyld i Stedet, saa var der Repræsentanter her inde paa Rigsdagen, det var maaske særlig kun en Mand, som man kan nævne som den, der kan kaldes den særlige Repræsentant for Agrarerne, som straks løb over til disse Forslag og kaldte dem ganske fortræffelige, kaldte det et Overbud, og de, der vare emige med ham, Medlemmerne af Agrarforeningen, fartede straks ud over Landet og udtalte ved Møder lige over for Skatteyderne, at det var noget ganske fortræffeligt, det var et Overbud, som Landstinget der havde gjort. Der var vistnok adskillige, som lode sig stikke lidt Blaar i Øjnene derved. Vestjyderne paa min Egn vare ikke saa lette at faa fat i, skønt de have ladet sig noget paavirke af Agrarerne, det kan jo ikke nægtes. Da man kom over og fortalte dem dette, saa summede de sig noget derpaa, de vare ikke rigtig visse paa, at det var noget godt, som her var blevet lavet. Noget have de Taler maaske nok virket ude i Befolkningen, men utvivlsomt har det virket i det andet Ting og givet det en lille Smule Vind i Sejlene, at man kan pege paa dette og sige, at det var Landbrugets Repræsentanter, som vare glade derved, og det kan ogsaa bidrage noget til, at de holde mere fast derpaa, men vi ere dog vist komne saa vidt, i alt Fald de fleste af os, at vi vide, at de, der kalde sig Agrarer, ikke ere akkurat det samme som Landbrugerne, og skal man have et virkelig sundt og rigtigt Barometer for, hvad der rører sig i Befolkningen, saa er jeg dog ikke sikker paa, at netop det Barometer — Agrarforeningen — altid er det mest ufejlbare; det sidste Folketingsvalg taler dog i alt Fald et andet Sprog. At vi faa denne Ejendomsskyld, dersom vi overhovedet faa Skattelovene, det antager jeg, der er noget, der peger i den Retning. Vi have set, at Højrebladene begynde saa smaat at tale om den geniale Tanke, som de have opfundet, og som egentlig er den, der har slaet an ogsaa ude i Befolkningen. Det tyder jo noget paa, at vi faa Skattelovene i deres nuvæ-